

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **E.J.J.** , narozený dne ...
bytem ...
zastoupený JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem
sídlem Polská 61/4, 360 01 Karlovy Vary - Drahovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KK/547/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 2194/OD/19-4/Rsz, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o výměnu řidičského průkazu Keňské republiky za řidičský průkaz České republiky.

II.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů (dále jen „*vyhláška*“) a Úmluvy o silničním provozu sjednané ve Vídni dne 8. listopadu 1968 publikované pod č. 83/2013 Sb. m. s. (dále jen „*Úmluva*“) není rozhodné, zda jsou údaje v keňském řidičském průkazu číslovány, ale zda jsou zde uvedeny, když opačný výklad by byl projevem přepjatého formalismu. Žalovaný pominul, že vzhledem k zařazení keňského řidičského oprávnění do skupiny E a § 116 odst. 4 zákona č. 361/200 Sb., o silničním provozu (dále jen „*zákon*“), je oprávněn žalobce řídit vozidla skupiny B. Žalobce poukázal na to, že z článku 41 odst. 2 Úmluvy není zřejmé, zda podmínka (b) je kumulativní k podmínce (a), a proto je nutno uznat každý národní řidičský průkaz smluvního státu Úmluvy sepsaný v národním jazyku, aniž by bylo nutno dodržet podmínky přílohy 6 Úmluvy. Žalobce doplnil, že ČR a Keňa jako signatáři Úmluvy musí vzájemně uznávat řidičské průkazy, když při kolizi mezinárodní smlouvy a národní úpravy je rozhodná mezinárodní smlouva.
3. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítl, že jako důvod zamítnutí žádosti žalobce nemůže obstát skutečnost, že platnost keňského řidičského průkazu je stanovena na období pouze jednoho roku. Jde o požadavek, který ze zákona nevyplývá, rozhodná je jen platnost v době podání žádosti. Žalovaný nesprávně zjistil, že keňský řidičský průkaz byl vydán dne 28. 2. 2018, i když šlo o datum 28. 11. 2018.
4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že řidičský průkaz vydaný Keňskou republikou nesplňuje podmínky vyhlášky, kdy svým provedením keňský řidičský průkaz neodpovídá požadavkům Úmluvy, ani Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949). Keňský řidičský průkaz nelze vyměnit podle § 10a odst. 1 vyhlášky a neosvědčuje tak na území ČR řidičské oprávnění obsažené v konkrétním druhu řidičského průkazu ve smyslu § 104 odst. 2 písm. c) zákona. Zákonem předepsaná povinnost výměny řidičského průkazu nepředurčuje jeho vyměnitelnost.
6. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že žalobce nerespektuje ustanovení §

104 odst. 2 písm. c) zákona, když pomíjí zákonem vyjmenované druhy řidičských průkazů, jež na území ČR řidičské oprávnění osvědčují (v ČR nelze udělit řidičské oprávnění na dobu jednoho roku). Tato skutečnost však není jediným důvodem, proč keňský řidičský průkaz nelze vyměnit za český. Těmito důvody je skutečnost, že svým provedením keňský řidičský průkaz

nespadá do kategorie uznatelnosti zapsaných řidičských oprávnění podle § 10a odst. 1 vyhlášky pro účely výměny řidičského průkazu. Aby řidičský průkaz vydaný státem mimo EHP mohl být v ČR užít jako osvědčení o řidičském oprávnění při řízení motorového vozidla, musí splňovat požadavky stanovené v Úmluvě, nebo v Úmluvě o silničním provozu (Ženeva 1949), vyhlášené pod č. 82/2013 Sb. m. s., které byly převzaty do § 7 a 8 vyhlášky.

7. Úmluva ve svém původním článku 41 odst. 2 písm. a) zahrnovala i pravidlo pro uznání jiných řidičských průkazů smluvních stran, než které odpovídají příloze 6 této úmluvy, a sice tehdy, byl-li k takovému cizozemskému řidičskému průkazu neodpovídajícímu příloze 6 Úmluvy přiložen jeho úřední překlad. Novelizované znění uvedeného článku Vídeňské úmluvy však již tuto možnost nepřipouští. To znamená, že neplatí, jak se domnívá žalobce, že každý smluvní stát Úmluvy musí bez dalšího uznat řidičský průkaz vydaný jiným smluvním státem Úmluvy.
8. K argumentaci žalobce, zda je potřeba údaje v řidičském průkazu jakéhokoli cizího státu číslovat či nikoli a zda by měl takový nedostatek mít za následek neuznání národního řidičského průkazu, což žalobce označuje za přepjatý právní formalismus, žalovaný uvedl, že k zamítnutí žádosti žalobce nedošlo toliko z důvodu neočíslovaných údajů – šlo rovněž o shodu posloupnosti řazení povinných a předepsaných údajů v řidičském průkazu, když skupina vozidel uvedená v řidičském průkazu vydaném cizím státem neodpovídá skupině vozidel podle tohoto zákona a řidičský průkaz vydaný cizím státem má omezenou platnost na dobu 1 roku.
9. Ohledně zařazení řidičského oprávnění skupiny E a zohlednění aplikace § 116 odst. 4 zákona žalovaný uvedl, že odkazuje na § 10a vyhlášky. Keňský řidičský průkaz je vydán na dobu jednoho roku, a proto ho nelze vyměnit za řidičský průkaz ČR, který je vydáván na dobu pěti, resp. deseti let dle § 110 odst. 3 zákona. Datum vydání keňského řidičského průkazu nemělo vliv na věcné posouzení žádosti žalobce.
10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalovaný s tímto postupem vyjádřil výslovný souhlas a žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.
14. Soud vyšel z následující právní úpravy.
15. § 104 odst. 2 písm. c) zákona stanoví, že řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) a Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949).
16. Ze serveru Organizace spojených národů (<https://treaties.un.org/Pages/showDetails.aspx?objid=080000028005793f&clang=en>) soud ověřil, že Ženevskou úmluvu o silničním provozu ze dne 19. 9. 1949 Keňa neratifikovala.
17. Podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Úmluvy ve znění účinném od 29. 3. 2011, u níž soud na serveru Organizace spojených národů (<https://treaties.un.org/Pages/showDetails.aspx?objid=080000028003745e&clang=en>) ověřil, že zavazuje i Keňu, platí, že smluvní strany musí uznat:
 - i) každý vnitrostátní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 Úmluvy;
 - ii) každý mezinárodní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 7 Úmluvy, za podmínky, že je předložen spolu s odpovídajícím vnitrostátním řidičským průkazem, za platný na svých územích pro řízení vozidel, která patří do kategorií, na které se řidičské průkazy vztahují, za podmínky, že řidičské průkazy jsou dosud platné a že byly vydány jinou smluvní stranou nebo její částí, nebo organizací náležitě k tomu zmocněnou touto jinou smluvní stranou, nebo jednou z jejích částí.
18. V příloze 6 Úmluvy ve znění účinném od 29. 3. 2011 je uvedeno, že
 1. Vnitrostátní řidičský průkaz musí mít formu dokumentu.
 2. Průkaz musí být zhotoven z plastu nebo papíru. Pro řidičské průkazy zhotovené z plastu by měl být přednostně zvolen formát 54 x 86 mm. Preferovanou barvou je růžová; tisk a volná místa pro údaje určí vnitrostátní legislativa s výhradou platnosti ustanovení odstavců 6 a 7.
 3. Na přední straně průkazu se uvede titul "Řidičský průkaz" ve vnitrostátním jazyce (nebo jazycích) státu, který průkaz vydává, a rovněž název a/nebo rozlišovací znak státu, který průkaz vydal.
 4. Je povinné, aby řidičský průkaz obsahoval následující údaje, očíslované tak, jak je uvedeno níže.
 1. Příjmení;
 2. Křestní jméno, další jména;
 3. Datum a místo narození (místo narození může být nahrazeno jinými údaji, které určí vnitrostátní legislativa;

- 4. (a) Datum vydání;
- 4. (b) Datum ukončení platnosti;
- 4. (c) Název nebo razítko orgánu, který průkaz vydal;
- 5. Číslo průkazu;
- 6. Fotografie držitele;
- 7. Podpis držitele;
- 9. Kategorie (podkategorie) vozidel, pro které je průkaz platný;
- 12. Doplňující informace nebo omezení pro každou kategorii (podkategorii) vozidel v podobě kódu.

5. Jestliže jsou podle vnitrostátní legislativy požadovány další údaje, musí být v řidičském průkazu uvedeny pod následujícími čísly:

4.(d) Identifikační číslo pro účely registrace, jiné než je uvedeno pod číslem 5 odstavce 4;

8. Místo normálního bydliště;

10. Datum vydání pro každou kategorii (podkategorii) vozidel;

11. Datum ukončení platnosti pro každou kategorii (podkategorii) vozidel;

13. Informace pro účely registrace v případě změny ve státu normálního bydliště;

14. Informace pro účely registrace nebo jiné informace se vztahem k bezpečnosti silničního provozu.

6. Všechny údaje v řidičském průkazu musí být napsány latinskými písmeny. Jestliže se použije jiný druh písma, musí být údaje uvedeny též latinskou abecedou.

7. Informace uvedené pod čísly 1 - 7 v odstavcích 4 a 5 se uvedou přednostně na stejné straně průkazu. Místa uspořádání údajů uvedených pod čísly 8-14 odstavců 4 a 5 by měla být stanovena vnitrostátní legislativou. Vnitrostátní legislativa by měla rovněž vymezit na průkazu místo pro zařazení elektronicky uchovávaných informací.

8. Kategorie, pro které mohou být průkazy vydány, jsou následující:

A. Motocykly;

B. Motorová vozidla, jiná než kategorie A, která mají nejvyšší povolenou hmotnost nepřevyšující 3 500 kg a nemající více než osm sedadel kromě sedadla řidiče; nebo motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem o maximální povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg; nebo motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, avšak nepřevyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel nepřevyšuje 3 500 kg;

C. Motorová vozidla jiná než kategorie D, jejichž nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg; nebo motorová vozidla kategorie C spojená s přípojným vozidlem o nejvyšší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg;

D. Motorová vozidla používaná pro přepravu cestujících, která mají více než osm sedadel kromě sedadla řidiče; nebo motorová vozidla kategorie D spojená s přípojným

vozidlem o nejvyšší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg;

BE. Motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost převyšuje 750 kg a převyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu; nebo motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel převyšuje 3 500 kg;

CE. Motorová vozidla kategorie C spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost převyšuje 750 kg;

DE. Motorová vozidla kategorie D spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost převyšuje 750 kg;

9. Do kategorií A, B, C, CE, D a DE může vnitrostátní legislativa zařadit následující podkategorie vozidel, pro něž může platit řidičský průkaz:

A1. Motocykly, jejichž zdvihový objem nepřevyšuje 125 cm³ a výkon nepřevyšuje 11 kW (lehké motocykly);

B1. Motorové tříkolky a čtyřkolky;

C1. Motorová vozidla s výjimkou vozidel kategorie D, jejichž nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 7 500 kg; nebo motorová vozidla podkategorie Cl spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost nepřevyšuje 750 kg;

D1. Motorová vozidla používaná pro přepravu cestujících, která mají více než osm sedadel kromě sedadla řidiče, avšak ne více než 16 sedadel kromě sedadla řidiče; nebo motorová vozidla podkategorie Dl spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg;

C1E. Motorová vozidla podskupiny Cl spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, ale nepřevyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel nepřevyšuje 12 000 kg;

D1E. Motorová vozidla podkategorie Dl spojená s přípojným vozidlem, které se nepoužívá pro přepravu osob, a jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, ale nepřevyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel nepřevyšuje 12 000 kg.

10. Vnitrostátní legislativa může zavést další kategorie nebo podkategorie vozidel, jiné než výše uvedené. Označení takových kategorií nebo podkategorií by se nemělo podobat symbolům, které používá k označení kategorií nebo podkategorií vozidel Úmluva; měl by také být použit i jiný typ tisku.

11. Kategorie (podkategorie) vozidel, pro něž řidičský průkaz platí, by měly být znázorněny piktogramy uvedenými v tabulce uvedené v Úmluvě.

19. Podle § 116 odst. 3 zákona platí, že držitel platného řidičského průkazu vydaného cizím státem, který má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je povinen požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem, a to do 3 měsíců ode dne návratu do České republiky, jde-li o občana České republiky, nebo ode dne, kdy mu byl povolen

trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jde-li o cizince.

20. Podle § 116 odst. 4 zákona platí, že při výměně řidičského průkazu podle odstavců 1 až 3 zapíše příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností do řidičského průkazu řidičské oprávnění pro skupiny vozidel, které je shodné se skupinami vozidel uvedenými v řidičském průkazu členského státu nebo v řidičském průkazu vydaném cizím státem. Neodpovídá-li skupina vozidel uvedená v řidičském průkazu členského státu nebo v řidičském průkazu vydaném cizím státem skupině vozidel podle tohoto zákona, obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše do řidičského průkazu řidičské oprávnění pro skupiny vozidel v rozsahu nejbližší vyšším s omezením. Pro vydání řidičského průkazu podle odstavců 1 až 4 se použije § 109 odst. 7 až 9 a § 110 obdobně. Prováděcí právní předpis stanoví skupiny vozidel, které odpovídají skupinám vozidel podle tohoto zákona.
21. Podle § 116 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. platí, že prováděcí právní předpis stanoví seznam států a skupin řidičských oprávnění a podmínky jejich uznávání.
22. Prováděcím předpisem podle předchozího bodu je vyhláška. Ust. § 7 odst. 1 vyhlášky stanoví, že náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) se posuzují podle přílohy č. 6 této Úmluvy. § 10a odst. 1 této vyhlášky stanoví, že řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) nebo Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949), lze vyměnit za řidičský průkaz, jestliže vydávající stát není členským státem a je uveden v příloze č. 6a a držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza.
23. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce u správního orgánu požádal s odkazem na Úmluvu o výměnu keňského řidičského průkazu vydaného dne 28. 11. 2018 za český řidičský průkaz s odůvodněním, že je občan SRN (členský stát EU) a z tohoto důvodu je oprávněn pobývat na území ČR bez časového omezení.
24. Prvostupňový orgán zamítl žádost žalobce z důvodu, že keňský řidičský průkaz žalobce (dále jen „ŘP“) neobsahuje údaje dle bodu 4 přílohy č. 6 Úmluvy, ani příloze č. 9 Úmluvy o silničním provozu sjednané dne 19. září 1949 v Ženevě publikované pod č. 82/2013 Sb. m. s. (dále jen „Ženevská úmluva“) a že řidičské oprávnění skupiny E v ŘP neodpovídá skupině E dle Ženevské úmluvy. Prvoinstanční orgán v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že v ŘP nejsou údaje nijak číslovány, číslo řidičského průkazu je uvedeno na jiném místě, než požaduje vzor dle Ženevské úmluvy, skupiny řidičských oprávnění nejsou označeny v souladu s tímto vzorem (v ŘP je skupina E vedena pro vozidla nepřesahující váhu 4000 liber, což neodpovídá skupině E uvedené ve vzoru), proto ŘP neodpovídá Ženevské úmluvě. Pokud jde o Úmluvu, té ŘP neodpovídá, protože údaje v něm nejsou nijak číslovány.
25. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl, když potvrdil zamítavé důvody prvostupňového orgánu a dodal, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce je i to, že platnost ŘP skončila dne 28. 2. 2019.
26. První žalobní námitka spočívala v tom, že údaje vyžadované Úmluvou jsou v ŘP uvedeny, byť nečíslované. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
27. Z výše popsané právní úpravy vyplývají následující právní východiska ve vztahu ke keňskému řidičskému průkazu: Řidičský průkaz vydaný Keňou podle Úmluvy osvědčuje řidičské oprávnění na území ČR (§ 104 odst. 2 písm. c) zákona). Aby mohl být řidičský průkaz považován za průkaz vydaný podle Úmluvy, musí splňovat podmínky uvedené

v příloze č. 6 Úmluvy (§ 7 odst. 1 vyhlášky a čl. 41 odst. 2 písm. a) bod i) Úmluvy). Řidičský průkaz musí podle přílohy č. 6 bod 4 a 5 Úmluvy obsahovat „očíslované“ údaje (jinak slovy užitými v bodě 5 popsáního ustanovení „údaje uvedené pod čísly“).

28. Řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy lze sice vyměnit, ale musí být splněny kumulativně tři podmínky – jednak vydávající stát není členským státem EU, jednak vydávající stát je uveden v příloze č. 6a vyhlášky č. 31/2001 Sb. a konečně držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza (§ 10a odst. 1 vyhlášky). V daném případě není Keňa uvedena v příloze č. 6a vyhlášky č. 31/2001 Sb., proto nebylo nutné zkoumat splnění ostatních podmínek a lze shrnout, že keňský řidičský průkaz nelze vyměnit, pokud svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy.
29. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2012, č. j. 78 A 7/2011-41, vyplývají následující právní závěry: „Pro předmětný případ má pak klíčový význam příloha č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, která upravuje základní zásady pro provedení národních řidičských průkazů, mezi které patří i tzv. „(národní) řidičské průkazy vydané cizím státem“, o kterých pojednává ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona. Z tohoto důvodu by žalobce měl vzít v potaz fakt, že řidičský průkaz vydaný cizím státem musí beze zbytku splňovat kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, a to mj. včetně bodu 3, který výslovně zakotvuje, že „Údaje, které se zapíší v průkazu, musí být psány latinským písmem nebo kurzívou zvanou anglickou anebo se opakují tímto způsobem.“ To jinými slovy znamená, že veškeré údaje zapsané v národním řidičském průkazu cizího nečlenského státu Evropského společenství tak, aby tento průkaz splňoval kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 a tedy dle ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona opravňoval jeho držitele k řízení motorových vozidel na území České republiky, musí být psány výlučně latinkou či kurzívou zvanou anglickou nebo jednotlivé údaje mohou být zapsány v tom kterém příslušném národním jazyce ovšem s duplicitním uvedením všech takto uvedených údajů v latince či kurzívou zvanou anglickou. Smyslem takto koncipované právní úpravy zcela jistě bylo a je docílit jistého standardu v čitelnosti jednotlivých údajů zapsaných v řidičských průkazech cizích nečlenských států Evropského společenství. (...) S ohledem na skutečnost, že v době konání inkriminované silniční kontroly dne 8. 3. 2011 žalobce legálně pobýval na území České republiky dobu delší než 1 rok, což nebylo nikterak rozporováno ani ve správním řízení ani v řízení před soudem, pro daný případ má navíc klíčový význam i striktní ust. § 118 odst. 2 silničního zákona. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že řidičský průkaz vydaný cizím státem (mimo země Evropské unie), jehož držitel má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jej neopravňuje k řízení na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem ve smyslu ust. § 116 odst. 3 silničního zákona. Ne každý řidičský průkaz, který je vydán v zahraničí mimo země Evropského společenství, je však možné vyměnit za řidičský průkaz český, jak vyplývá z ust. § 116 odst. 7 silničního zákona. Na území České republiky je možné vyměnit pouze ty řidičské průkazy vydané cizím státem, které odpovídají svým provedením (požadavkům) řidičských průkazů, které jsou stanoveny Vídeňskou úmluvou z roku 1968 a Ženevskou úmluvou z roku 1949. Vzhledem k tomu, že při inkriminované silniční kontrole ze dne 8. 3. 2011 žalobcem předložený řidičský průkaz č. „X“ nesplňoval požadované náležitosti, a to ve smyslu bodu 3 přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, jak bylo zmíněno výše, znamená to, že tento řidičský průkaz žalobce neopravňoval k řízení na území České republiky a vedle toho nebylo možné provést ani jeho výměnu za řidičský průkaz České republiky. Již žalovaný proto zcela správně v žalobou napadeném rozhodnutí a také v písemném vyjádření k žalobě

poznamenal, že pokud předložený řidičský průkaz vydaný cizím nečlenským státem Evropského společenství nesplňuje být jen a pouze jeden požadavkem daný Vídeňskou úmluvou z roku 1968, je tento řidičský průkaz v České republice neplatný a nevyměnitelný, což je případ právě žalobce.“

30. Jak je výše vyloženo, jednou z podmínek pro výměnu ŘP a vyhovění žádosti žalobce bylo, aby ŘP obsahoval očíslované údaje vymezené v příloze č. 6 body 4 a 5 Úmluvy. V případě ŘP tato podmínka nebyla splněna, protože ŘP očíslované údaje neobsahuje. Z tohoto důvodu v souladu s § 104 odst. 2 písm. c) zákona, § 7 odst. 1 vyhlášky a čl. 41 odst. 2 písm. a) bod i) Úmluvy ŘP neosvědčuje řidičské oprávnění na území ČR a správní orgány postupovaly správně, pokud žádost žalobce o výměnu řidičského oprávnění zamítly.
31. Na podporu podaného soudního výkladu se odkazuje i na výklad doktrinární (Kovalčíková, D., Štandera, J., Zákon o provozu na pozemních komunikacích, Komentář, 2. vydání, Praha, C. H. Beck, 2012, str. 221 – 223): „Vzhledem k tomu, že Česká republika podepsala Úmluvu o silničním provozu (Vídeň 1968) a Úmluvu o silničním provozu (Ženeva 1949) a tím se zavázala uznávat řidičské průkazy vydané podle uvedených úmluv, platí na území České republiky i řidičské průkazy a mezinárodní řidičské průkazy vydané cizím státem na základě uvedených úmluv a podle vzoru stanoveného těmito úmluvami. Mezinárodní řidičské průkazy vydané na základě uvedených úmluv a podle vzoru stanoveného těmito úmluvami jsou však ze zákona časově omezené, a to bez ohledu na jejich platnost. V praxi se vyskytují řidičské průkazy vydané členským státem Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) nebo členským státem Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949) podle těchto úmluv, ale jím vydaný řidičský průkaz neodpovídá vzoru řidičského průkazu podle těchto úmluv. Takto vydané řidičské průkazy neosvědčují řidičské oprávnění na území České republiky. Pro tyto řidičské průkazy vyhláška č. [31/2001 Sb.](#), o řidičských průkazech a o registru řidičů, ve znění pozdějších předpisů, umožnila jejich výměnu za řidičský průkaz a tím i uznání řidičského oprávnění, na jehož základě byly vydány. Podmínkou uznání řidičského oprávnění a výměny řidičského průkazu cizího státu za řidičský průkaz však je, aby jeho držitel měl na území České republiky dlouhodobé vízum a řidičský průkaz vydal stát uvedený v příloze citované vyhlášky (kupř. Japonsko nebo Korejská republika).“
32. Pokud tedy žalobce tvrdil, že není rozhodné, zda jsou údaje v ŘP číslovány, ale zda jsou zde uvedeny, pak takový výklad není správný, protože Úmluva, jak je výše stanoveno, požaduje nejen uvedení všech údajů v řidičském průkazu, ale je jejich číslování unifikované pro všechny smluvní státy Úmluvy. Námitka je tedy nedůvodná.
33. Pokud žalobce argumentoval přepjatým formalismem spočívajícím v tom, že správní orgány vyložily předmětné ustanovení přílohy č. 6 Úmluvy v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak ani tato námitka není důvodná.
34. V rozsudku ze dne 13. září 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 54, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody.“
35. Soud uvádí, že požadavek na číslování jednotlivých údajů řidičského průkazu není samoučelný a je pochopitelné, že se na něm smluvní státy Úmluvy shodly. Zřejmým důvodem pro tento požadavek je unifikace obsahu řidičských průkazů vydávaných smluvními státy podle Úmluvy včetně údajů zde uváděných. Není ostatně vyloučeno, aby

smluvní stát Úmluvy vydával různá řidičská oprávnění, z nichž jen některé druhy budou vyhovovat požadavkům Úmluvy. Nicméně jen ty řidičské průkazy, které odpovídají požadavkům Úmluvy, musí jiný smluvní stát Úmluvy uznat. Sjednaly-li smluvní strany Úmluvy, že údaje obsažené v řidičském průkazu musí být očíslované, není výrazem přepjatého formalismu, trvá-li smluvní strana Úmluvy na dodržení této podmínky. Námitkou přepjatého formalismu se nelze domáhat postupu správních orgánů nerespektujícího právní úpravu. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedený v předchozím bodě soud podotýká, že žalobce nenapadal ústavní konformitu dotčených ustanovení Úmluvy, tzn. jaké jeho základní právo bylo napadeným postupem správních orgánů porušeno. Soud nesouhlasí s žalobcem, že je přehnaně formalistické trvat na požadavcích stanovených zákonem a mezinárodní smlouvou. V takovém případě o přepjatém formalismu uvažováno býti nemůže – strany mezinárodní smlouvy a zákonodárce uvážily, jak má být předmětný právní vztah regulován a promítly to do výše popsané právní úpravy. Za formalistické nemůže být považováno to, že správní orgány podle takové právní úpravy postupovaly.

36. K námitce žalobce, že z článku 41 odst. 2 Úmluvy není zřejmé, zda podmínka (b) je kumulativní k podmínce (a), a proto je nutno uznat každý národní řidičský průkaz smluvního státu Úmluvy sepsaný v národním jazyku, aniž by bylo nutno dodržet podmínky přílohy 6 Úmluvy, soud uvádí, že jí nelze přisvědčit. Žalobce totiž vychází ze znění čl. 41 odst. 2 písm. a) Úmluvy účinném do 28. 3. 2011, přičemž k zahájení řízení o žádosti žalobce došlo dnem 4. 2. 2019. Proto je pro posouzení věci rozhodné jen výše citované znění čl. 41 odst. 2 písm. a) Úmluvy účinné od 29. 3. 2011, jež je odlišné od žalobcem citovaného znění účinného do 28. 3. 2011.
37. Pokud žalobce argumentoval tím, že ČR a Keňa jako signatáři Úmluvy musí vzájemně uznávat řidičské průkazy, když při kolizi mezinárodní smlouvy a národní úpravy je rozhodná mezinárodní smlouva, pak jde o námitku mimoběžnou, protože k žádné kolizi nedošlo a žalobce ani žádnou kolizi konkrétního zákonného ustanovení a konkrétního ustanovení Úmluvy v žalobě neuvedl. Úvaha žalobce, že vydá-li smluvní strana Úmluvy řidičský průkaz, musí ho vždy jiná strana Úmluvy uznat, není správná: Závazek smluvní strany uznat řidičský průkaz vznikne v souladu s čl. 41 odst. 2 písm. a) Úmluvy pouze a jediné tehdy, pokud řidičský průkaz splňuje všechny náležitosti stanovené v příloze 6 Úmluvy.
38. Soud tedy shrnuje, že zamítly-li správní orgány žádost žalobce z důvodu, že ŘP nemá náležitosti dle přílohy č. 6 Úmluvy, postupovaly správně. Proto by bylo nadbytečné zabývat se tím, zda jiné, další, právní úpravou vyžadované, podmínky pro výměnu řidičského oprávnění žalobce byly či nebyly splněny. Jinými slovy, zda správní orgány správně posoudily otázky, zda vzhledem k zařazení keňského řidičského oprávnění do skupiny E a § 116 odst. 4 zákona je oprávněn žalobce řídit vozidla skupiny B, a zda časově omezená platnost keňského řidičského průkazu brání jeho uznání, není pro rozhodnutí soudu významné. Ať by totiž tyto dvě namítané otázky byly zodpovězeny jakkoli, nezměnilo by to nic na tom, že jiný důvod (ŘP nemá náležitosti dle přílohy č. 6 Úmluvy) zamítnutí žádosti žalobce byl naplněn a žalobě tak nemohlo být vyhověno.
39. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu